

Gregor, Manfred 1962 “Geliyorlar”, (Çev.: Sedat Veyis Örnek), *Su Dergisi*, Ağustos, Yıl 2, Sayı 18, 20.

GELİYORLAR

Manfred GREGOR

Yazarın "KÖPRÜ" adlı romanından
Çeviren : Sedat Veyis ÖRNEK

Susarak oturuyorlardı çocuklar. Herkes kendi düşüncesine dalıp gitmişti. Hafiften yağmur yağıyordu. Ama yine de soğuktan titriyorlardı. Çünkü bütün geceyi uykusuz geçirmişlerdi. Forst bir kez daha küçük sigara paketine uzandı. Paketin içinde dört sigara vardı. Üç sigarayı ortalarından bölerek paylaştılar. Artan dördüncü sigarayı Forst cebine soktu. Yarım sigaralarını içmeye başladılar. Miğferlerinin başına çömelmiş, bu köprüyü neden inatla tuttuklarını, bu köprüde onları neyin beklediğini unutup gitmişlerdi sanki. Fakat bir saniye içinde akılları başlarına geldi. Uzaktan hafifçe gümbürtüler geliyor, sesler gittikçe yaklaşıyordu. Elektriklenmiş gibi altısı birden ayakta sıçrayıp, kulak kesildiler. Kireç gibi yüzleri, korkudan iyice büyüyen gözleri ile batıya doğru baktılar. Sonra miğferlerini başlarına geçirdiler. Ağızlarından tek kelime çıkmadı.

Borchardt kudurmuş gibi kestane ağacına koştu. Üç dört tırmanıştan sonra ilk dala asılıp bir maymun gibi kendini yukarı çekerek, ağacın tepesinde kayboldu. Walter Forst sigarasını çekerek, ağır ağır zırhlı vasıtalara karşı kullanacağı silahının yanına gitti. Schalten soldaki makineli tüfeğin arkasına yatıp, nişangâhtan, adi kerpiçten yapılma istihkam siperi ile duvar çukuntısı arasındaki boşluğu gözetlemeye koyuldu. Albert Mutz Schalten'in yanına sokulup makineli tüfeğin yan kapaklarını açarak, mermi bağıni elleri arasında bir daha geçirdi. Horber sağdaki makinelinin arkasına atlayıp, Hager'e tüfeğin kapaklarını açmasını ve bir bağ mermi sürmesini işaret etti. Kopacakmış gibi gerilen sinirleri ile pusuya yattılar.

Horber gerginliğin içinde nasıl gümbürdediğini, benliğini nasıl kapladığını duyuyordu. Bu sonsuz, bu çekilmez gerilmeyi sadece bir kez yumuşatmak, ortadan kaldırmak için, makineliyi az bir şey konuşturmayı, şöyle hafiften bir tetiğe dokunmayı ne kadar istiyordu. Ama dokunmadı tetiğe. O da ötekiler gibi yatmış bekliyordu. Motor sesleri gittikçe artıyordu. Bura ya gelmeleri çok sürmezdi. Albert Mutz "nasıl olacak, ne olup bitecek? insanın ölümü çok mu sürer? İnsan ölümünün farkına varmaz mı yoksa?" diye kendi kendine soruyordu. Scholten "Nerdeyse gelecekler" diye düşündü. "Bu işe ben daha iki dakika dayanabilirim. Fazlasına ölsem dayanmam. Yüzyirmiye kadar sayacağım. Yüzyirmi dedim mi bitmiştir iş!" Ağacın üstündeki Borchardt hiç bir şey düşünmüyordu. Çömelmiş oturuyordu. Elindeki silahı caddeye yönetmişti. Kendini bir bomba demeti gibi görüyordu. Sağ elinin işaret parmağını bir santimetre kadar büküp, tetiğe dokundu. Yüreğinde topladığı bomba demeti uçup gitti havaya. Borchardt mekanik bir şekilde tetikle oynuyordu. Tetiğin boşlugunu doldurup, çekiyor; bir sürü mermi yakıyor, sonra tetiği yeniden ölü noktaya getiriyor, boşluğu doldurup tetiği çekiyor, veriyordu merminin gözüne. Hager Horber'i dürlü: "Vuruşma şimdi başlıyor!" Ve birdenbire hepsi donup kaldılar. Walter Forst ışık çalıyordu. Üzerlerine yürüyen motorlu araçların çıkardığı gürültülerin dışında ince bir ışık sesiydi bu, Walter Forst "Bugün Almanya bizim, yarın bütün dünya bizim olacak" şarkısını söylüyordu ışıkla.